

to vadou řízení, protože kdyby to bylo tak pravda, zavinění by zde zřejmě bylo, a nárok by tedy byl odůvodněn, protože z oné okolnosti neplyne, že by zastřelení mělo původ ve válečných poměrech. Žalovaný ovšem tvrdí, že nebožtík vyprovokoval hlídku tím, že legionáři K-ovi naplil do obličeje, což, kdyby se zjistilo, mělo by vliv na otázku viny a bylo by uvážiti, zda nebylo by vojáky z viny sprostiti anebo ji mezi ně a nebožtíka aspoň rozdělití a jakým podílem. Dle některých výpovědí v trestních spisech pravilo se, že Maďaři stříleli, nebo že bylo na čsl. vojáka z jednoho domu vystřeleno, nebo že byla přestřelka; to by bylo důležité pro posouzení, zda neměl případ svůj důvod ve vnitřních nepokojích. Dlužno tedy případ všestranně zjistiti a bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4262.

Byla-li pohledávka přiznána v mimokonkursním nuceném vyrovnání dle práva platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi a nedodržel-li dlužník splátek — vadí jejímu napotomnému uplatňování sporem námitka rozepře právoplatně rozsouzené.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 1060/24.)

Pohledávku, o niž pak žalováno, přihlásil žalobce ve vyrovnacím řízení, vedeném proti žalovanému u sedrie v Užhorodě. Vyrovnání skončilo tím, že věřitelé měli obdržeti 30% pohledávek. Tvrdě v žalobě, že žalovaný nedodržel vyrovnacích splátek, domáhal se žalobce zaplacení celé pohledávky. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Odvolací soud přes to, že šlo v první stolici o rozsudek pro zmeškání, právem se obíral teprve v odvolacím řízení námitkou věci rozsouzené. Proto právem, poněvadž k této námitce dlužno dle §u 240 odstavec třetí a 411 c. ř. s. přihlédnouti z úřední povinnosti v každé době. V této příčině uplatnil dovolatel, že o pohledávce, o kterou je žalováno, rozhodnuto bylo ve vyrovnávacím řízení, provedeném proti dovolateli u soudní stolice v Užhorodě konečným usnesením ze dne 25. října 1923, kterýmžto usnesením bylo schváleno mimokonkursní nucené vyrovnání dovolatelovo v ten způsob, že věřitelé, mezi nimiž také žalující firma, obdrží pouze kvotu 30% svých pohledávek v den, kdy nabude schvalovací usnesení právní moci. Odvolací soud zjistil, že usnesení to bylo vydáno, že obsahuje doložku, že když dlužníkem platební lhůta nebude dodržena, o b ž i v u j e c e l á p o h l e d á v k a, že řečené usnesení podle usnesení ze dne 14. prosince 1923 nabylo právní moci, že platební (pariční) lhůta pro složení 30% kvoty sahala ku 2. lednu 1924. Odvolací soud podle §§ 396 a 431 c. ř. s. považoval za pravdivé že-

lobní tvrzení, že dovolatel řečené lhůty platební nedodržel, a že následkem toho obživla celá pohledávka, proto míní, že nelze mluvit o rozsouzené věci vzhledem ku Šu 62 M. E. 4070/15, ježto nezaplacením kvoty obživla celá pohledávka. V tom spočívá nesprávné posouzení právní druhé stolice, která odvozuje z obživnutí celé pohledávky možnost jejího nového zažalování. Leč tomu není podle práva platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi tak. Podle zák. čl. 54:1912 (uvoz. zákon k zák. čl. 1:1911) § 31 tvoří konečné usnesení v mimokonkursním nuceném vyrovnaní exekuční titul ohledně celé k nucenému vyrovnaní přihlášené a usnesením tím určené pohledávky za podmínek Šu 62 4070/15 M. E., arci je dle Šu 61 téhož nařízení dlužník zbaven povinnosti platit více, než činí kvota, schvalovacím usnesením určená, dodrží-li stanovenou lhůtu platební pro složení kvoty. Z toho plyne, že při posouzení, zda schvalovací usnesení tvoří exekuční titul ohledně celé pohledávky, nedodržením lhůty obživlé, nelze vystačiti s pouhým procesuálním tvrzením žalující strany, které ovšem podle §§ 396 a 431 c. ř. s. sluší v rozepři považovati za pravdivé, že totiž dovolatel řečené lhůty platební nedodržel a že následkem toho obživla celá pohledávka, neboť otázka pravomoci, kterou je v tomto případě otázka exekučního titulu, musí býti řešena s hlediska předpisu zák. čl. 54:1912 (uvoz. zákon k zák. čl. 1:1911) § 31, nikoli s hlediska procesních předpisů provedení rozepře platících. Poněvadž soud odvolací, jak bylo shora už uvedeno, zjistil všechny pro rozsouzení této rozepře potřebné okolnosti, podle nichž nelze pochybovati, že žalobkyně má již ohledně celé své pohledávky, touto žalobou vymáhané, dostatečný titul exekuční, že tedy věc již byla pravoplatně rozsouzena, bylo k námitce věci rozsouzené přihlédnouti, rozsudky nižších stolic zrušiti a rozhodnouti současně o žalobním návrhu odmítavě.

Čís. 4263.

Okolnost, že nájem opozděním žaloby se mlčky prodloužil (§ 569 c. ř. s.), musí býti žalovaným namítána a to již v první stolici.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 1267/24.)

Žalobě, již se domáhal propachtovatel na pachtýři odevzdání pachtovaných pozemků, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce domáhá se vrácení pozemků na žalovaném jako jich pachtýři z důvodu, že smluvená doba pachtovní prošla a tím pachtovní oprávnění žalovaného zaniklo. (§ 1113 obč. zák.). Žalovaný namítl, že umluvená doba pachtovní ještě neprošla, nýbrž, že pozemky má najaty na 6 let, počínaje rokem 1921, takže doba pachtovní uplyne teprve na podzim roku 1926. Na základě provedených důkazů zjistily nižší soudy, že pacht byl umluven pouze na rok a pak na další 2 roky a skončil na